

AGATA
MÖTER:

Rolf Lassgård - en

Rolf och jag i Stockholm
december 2015

Kroppen har inte alltid varit min vän

Rolf Lassgård är mest förvånad
över att kvinnor finner honom sexig.
Men han är också glad att någon
med hans mått faller tjejer i smaken.
Och lite fåfäng är han...

AV AGATA GARPENLIND CRONQVIST
FOTO: PER ARVIDSSON, IBL, PRESSBILD

Här blir Rolf Ove.

Rolf i Jägarna 2.

Rolf spelar Kurt Wallander i filmen "Mannen som log" från 2003.

Rolf-figurer vi minns

Forts från föreg sida

många bottnar, han är som en kinesisk ask. Precis som alla människor är, fast det kanske inte syns utanpå.

Hur mycket av Ove finns det i dig?

–Inte så mycket. Jag gillar ju också ordning och reda. Men jag styr och ställer inte. Fast det är härligt att få spela någon som är helt annorlunda. Vara någon annan för en stund. Det är också därför jag älskar teatern. Där är det till-låtet att gå in i en annan verklighet, ett annat universum.

Hur mycket gubbe är du?

–Ja, jag har ju fyllt 60, då är man väl gubbe. Fast varför ska man vara så rädd för att bli det?! Gubbe, gumma, det är livets gång. Fast det där har ju förändrats. Som 60-åring i dag vill man ju inte ge upp det där ungdomsidealet. Om man jämför med Ove: Han och jag är lika gamla, men han kommer från min föräldrageneration på något sätt.

Du har jobbat hårt under det gångna året, fem olika roller. Hur laddar du om?

–Genom att leva normalt och göra vanliga, praktiska vardagssaker, gå och skrota, promenera och lyssna på musik, hemma i Gävle. För att landa, smälta intrycken och komma på hur jag ska gå vidare. Det är viktigt, så man inte tappar lusten.

Vad tycker du är det bästa med att bli äldre?

–Att man har ett helt liv bakom sig och i sina bästa stunder kan vila på en livserfarenhet och kanske inte bryr sig om en massa skitsaker.

Har du brytt dig mycket?

–Ja, det var mycket oro och osäkerhet när jag var yngre. Jag tyckte att det började bli kul först någon gång vid 35.

Och det sämsta med att bli äldre?

–Att det börjar göra ont i kroppen! Att man måste ha glasögon.

Men snart är det kanske morfar- eller farfarläge?

–Ja, det står och stampar i spiltan, kan man säga! Jag skulle tycka mycket om att bli kallad för morfar eller farfar.

Funderar du på döden?

–Jag försöker faktiskt göra det. Inte så att jag gräver ner mig, men jag tror att det är viktigt. För även om man inte gör det så dyker den ju upp ändå. Om man tänker på den så har man den med sig hela tiden. I stället för att bara låtsas att den inte finns. Och så överrumplar den en ändå en dag och skrämmar livet ur en.

Henning Mankells död i höstas berörde dig djupt. Beskedet fick du på ett mycket okänsligt sätt, på en telefonsvarare.

–Ja, det var tufft. Henning har funnits där som ett starkt avtryck i mitt liv. Jag spelade

ju Wallander under tolv år. Och då träffade jag Henning många gånger.

Du och din fru Birgitta har hållit ihop i snart 35 år. Det är länge det. Några insidertips?

–Tyvärr inte! Jag tror att mitt äktenskap har varit lite grann som fiskaräktenskapen var förr. Fiskaren åkte iväg på söndagen och kom hem igen på fredagen. Lite som jag när jag reser iväg för att jobba.

Så ni har liksom inte hunnit få nog av varann?

–Ja, man kan kanske se det på det sättet. Att vi har varit ifrån varandra halva tiden.

Använder du sociala medier? Som Facebook?

–Inte Facebook, men jag har Instagram och det använder jag jättemycket, mycket när jag är iväg och jobbar. Jag har väl en 25 följare där, haha!

Har du någon dold talang?

–Jag är rätt bra på att laga mat. Jag är ju född och uppvuxen i Norrlands inland och kanske är det därför jag tycker om att laga mat som inte fanns där då, som musslor och skaldjur, det åt vi ju nästan aldrig. Max en räka en gång om året. Inte heller lamm. De 25 förlorade åren tar jag igen nu. När jag är hemma är det jag som brukar stå vid spisen.

Vad lagade du senast?

–Ungersk gulasch. Det är väldigt gott.

Och så julen runt hörnet... firar du jul?

–Ooojaaa! Jag tycker att det är skönt med jul. Man får stänga dörren och bara vara. Oftast bara med den närmaste familjen.

Vad måste finnas på julbordet?

allas.se

1994 Mannen på balkongen

1995 Hundarna i Riga

1996 Potatishandlaren

1996 Den vita lejoninnan

1996 Sämt är livet

1996 Jägarna

1998 Under solen

2000 Gossip

2002 Hundarna

2003 Mannen som log

2004 Tre solar

2006 Möbelhandlarens dotter

2006 Efter bröllopet

2007 Den man älskar

2011 Jägarna 2

2013 En pilgrims död

–Sill! Det ska alltid vara någon ny sort. Ibland gör vi den själv. Jag känner stor förtjusning för matjessillen. Det kan bli lite väl kladdigt ibland med alla andra såser och inläggningar. Och så har vi en fantastisk pepparlax från Norrsundet. En varmrökt som är grym.

Gröt?

–Inte på själva julbordet. Det kan vara till frukost.

Julkappar?

–Det har blivit mindre med åren. De finns med, men det är inte hysteriskt. Vi värdesätter nog samvaron mer. Och så granen. En riktig och doftande, det är ett måste. Som hela familjen är med och klär.

Vilka färger brukar er gran gå i?

–Vi brukar bråka om det. Om den ska vara mer enhetlig, kanske bara i rött och grönt, men det har ju växlat genom åren. Och det finns alltid med lite familjehistoria i den. Något pynt som tillverkades av något av barnen i tredje klass har absolut sin plats i granen. Även om det inte ser så tjustigt och chict ut.

Julen betyder mycket för Rolf, då kopplar han av och umgås med familjen.

Rolf Lassgård skickar **en julhälsning till Allas läsare** och läser dikten "Tomten" med stor inlevelse på vår hemsida.

av Sveriges sexigaste män

Rolf Holger Lassgård

Ålder: 60 år.

Familj: Hustrun Birgitta som är socionom och tre vuxna barn.

Bor: Villa i Gävle, sommarhus i Skåne, där Birgitta har sina rötter.

Aktuell: Som Ove i filmen "En man som heter Ove", som går upp på biograferna den 25 december. I februari: Vilhelm Mobergs "Utvandrarna" på Dramaten i Stockholm.

Direkt får de något varmt i blicken och säger: "Ååååh! Kan inte jag få följa med?" "I din resväska...?" lirkar de. När jag nämner för kvinnliga vänner och arbetskamrater att jag ska träffa mannen som av många betraktas som Sveriges sexigaste.

Själv är han dock mest förvånad över att det finns de som tycker så om honom. Förvånad, hans kropp har inte alltid varit hans vän, men glad. Mest för att idealen för vem som är attraktiv eller inte inte är så enkelriktade som det kan tyckas ibland. Att kvinnor kan gilla en man som inte håller gängse mått.

194 centimeter lång, precis så sympatisk som ryktet säger, ganska lågmäld, eller är det rentav lite småblyg, och väldigt nära till leendet. Jag log tillbaka, men det hjälpte inte. Rolf Lassgård ville inte ta på sig tomteluvan för konstens skull, med orden:

–Jag ser så konstig ut i luva.

Men vem gör inte det! Så, är du fåfång?

–Ja, det kan hända, men inte på grund av en tomteluva!

Att du är lång, har det varit jobbigt?

–Ja. Framför allt när jag var yngre. I nian växte jag en hel decimeter på ett år. Så inte nog med att det var jobbigt att vara tonåring, med betygshets – mina betyg var inte bra – stora beslut och tjejer, det var dessutom jobbigt att växa så mycket och så snabbt, både fysiskt och psykiskt. Och som de flesta långa personer försökte jag göra mig mindre, du vet, jag sjönk ihop, fick gamnacke. Den tiden var jättesvår. I dag är det mest jobbigt för att jag inte passar in i normerna när jag sätter mig i ett flygplan, ska hitta kläder eller när jag slår i markiser och flaggor på stan.

Ändå valde du skådespeleriet, ett yrke där man syns hur mycket som helst.

–Ja, märkligt, va! Men det är skönt att få vara någon annan för en stund. Och jag valde inte teatern för att jag ville stå på scen, till att börja med, utan för att jag hade en

svensklärare som gillade idén med teater. Via hennes undervisning råkade jag hamna i en teatergrupp där vi var ett fint gäng. Jag gillar bra gäng. Och sedan rullade det på.

Du har ju till och med dansat på scen nu. Och blivit vän med din kropp?

–Min kropp har blivit en tillgång för mig med åren. Den är ju mitt instrument som jag numera är bekväm med.

Din pappa var handelsresande, din mamma butiksbiträde. Du är en del av kultureliten i dag.

–Som en katt bland hermelinerna, lite!

Har den känslan varit jobbig ibland?

–Jojo, men så är det ju lite grann. Att man lätt kan bli den där hörnkillen. Men man syns ju i alla fall, i ett hörn, när man är 1,94.

Många svenska skådespelare har dragit till Hollywood under senare år. Ska inte du pröva lyckan där?

–Nja, men händer det så händer det. Men jag tror sällan att det händer av sig själv. Att komma dit kostar ju en

massa arbete. Jag har inte jobbat för det, men är inte främmande för det nu, när barnen är stora. I så fall vore en dröm att jobba med bröderna Coen.

Om du inte blivit skådespelare, vad hade du jobbat med då, tror du?

–Haha! Skivhandlare! Men det är ju en döende bransch!

Beskriv dig med tre ord.

–Hmmm... svårt... Tålmodig. Livsnjutare: alltså jag tillåter mig själv att leva. Och bara vara. Och så rastlös.

Inför rollen som Ove i "En man som heter Ove" har du närstuderat gubbar. Har du några favoritgubbar?

–Oj, jaaa! Det finns många! Jag har alltid varit väldigt förtjust i särlingarna. Det finns ett västerbottniskt uttryck som lyder: "De som är lite eljest, och det kan vara allt från byfåne till geni, den gränsen är härfin." En stor idol är Sir John Falstaff i Shakespeares "Henrik IV". En annan är morbror Anders, beskriven i en dokumentärroman av en lokal författare här uppe i Gävle. Och så Hans Rosling, professorn som på ett lättfattligt och lätt-samt sätt ger en fördjupad bild av tillståndet i världen.

Varför ville du göra Ove?

–Jag tycker att det är en fantastisk roll och en bedärande historia om en människa med

Forts på nästa sida

MUSIK ÄR LIVET

Och nej, inget liv utan musik för Rolf Lassgård.

Nyss investerade han i ett trådlöst högtalarsystem, en 60-årspresent från sig själv till sig själv, i stället för den där motorcykeln som många män i övre medelåldern unnar sig. När alla högtalare är installerade kommer han att kunna lyssna på musik överallt i hela huset. Musiktjänsten Spotify fick han i present när Ove blev klar. Men han lyssnar sällan på enstaka låtar.

–Jag är mer en sådan där albumkille, förklarar han.

Så, vilka tre musikalbum tar han då med sig till en öde ö?

Efter en del funderande, hummande, spanande i sin digra musiksamling, fysiska cd-skivor – och klagomål på det ringa antalet album som får tas med till ön – bestämmer han sig, men inte utan vända.

- 1 Livealbumet "Waiting for Columbus" med Little Feat.
–Den hade jag tagit med mig om jag bara fick välja ett album!
- 2 Bruce Springsteens "Born to Run"
- 3 The Bands "The Musical History"
–En box, så jag får med mig riktigt mycket musik!